

РЕШЕНИЕ

№ 305

гр. Кюстендил, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Янка Ян. Ангелова
като разгледа докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20221520102218 по описа за 2022 година

Б. О. Б.,ЕГН ***** от гр.К.,ул.“Ст. пл.“№ **, съдебен адрес-гр.К., ул.“Т..Кр. Л.“№ * чрез адв.А. В. от Адвокатска колегия-Кюстендил,е предявил против К. З. Ц.,ЕГН ***** от гр.К.,ул“Ап***“ и В. Н. Б.,ЕГН ***** от гр.Б., обл.Бл., ул.“Т. е.“№ *,ет.*,ап.№*,искове да бъде признато за установено по отношение на ответниците ,че ищецът е собственик по завещание от Д. З.Н.,ЕГН ***** ,починала на 01.11.2022 год., на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 41112.503.838.3.12,да се отмени нот.акт за замяна на недвижими имоти № 25,том II,рег.№ 2596,дело № 425/2022 год. на Нотариус М. М. с рег.№ 603 при Нотариална камара-София,да бъде осъдена ответницата В. Б.,да му предаде владението на 2/3 ид.части от гореописаният недвижим имот.

Ответниците оспорват исковете и правят възражение,че саморъчното завещание,от което ищецът претендира да черпи права е нищожно,евентуално унищожяемо,поради грешка или измама,като развиват подробни съображения в тази насока.Ответниците оспорват да се намират във владение на поцесният недвижим имот.

КРС,след като обсъди събраните по делото доказателства при усл.на чл.235,ал.2 и 3 ГПК,приема за установено следното:

Видно от препис-извлечение на акт за смърт,изд.на 01.11.2022 год./л.9/ е това,че Д. З. Н.,ЕГН ***** е починала на 01.11.2022 год. в гр.К.,КАТО СЪГЛАСНО УДОСТОВЕРЕНИЕ за наследници № 1842/22.11.2022 год./л.11/ е оставила за наследници роднини по съребрена линия от трета степен,племенници,измежду които ответникът К. Ц. и сестра му М. Ц., като деца на починалата на 26.10.2022 год. Д. Ц.,сестра на Д. Н..

Приживе Д. Н. закупила с договор,/л.13/ по реда на Наредбата за държавните имоти,на 23.02.1999 год./л.13-14/,ап.№ 12 от вход А на жилищната сграда-блок № 3,находящ се на ул.“П.Е.“ в гр.К..няма доказателства към датата на смъртта на горната същата да е притежавала и други невидими имоти.

От показанията на свидетелите Н. М. и С. Ч./срвн.протокола от о.с.з.на 07.02.2024 год.-л.138-140/ се установява,че двамата са познавали покойната Д. Н.,като от нея са узнали,че ищецът и е оказвал финансова помощ ,а свидетелите са и помагали в ежедневното обслужване,като са и пазарували и помагали в домакинството.Свидетелите знаят,че Н. оставила завещание в полза на ищеца.От предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот/л.90/от 18.02.2020 год. се установява,че Д. З. Н. като продавач се съгласила да прехвърли на ищеца като купувач собствеността на описаният в горният договор апартамент срещу задължението на последният да ѝ заплаща в периода от 01.03.2020 год. до 01.03.2031 год. месечна издръжка в размер на 200-евро месечно,платими от първо до петнадесето число на месеца. От съдържанието на договора не се установява крайна дата за прехвърляне на собствеността в нотариална форма,било уговорено владението на имота да премине в лицето на ищеца след смъртта на продавача,а по силата на чл.6,ал.3 от него последната се задължила да депозира пред нотариус М. Ма. с рег.№ 696 саморъчно завещание,с което завещава имота предмет на договора на купувача.

На 18.02.2020 год.Д. Н. изготвила саморъчно завещание/л.6/ от съдържанието на което е видно,че се е разпоредила за след смъртта си всички нейни движими вещи и недвижими имоти,които притежава към момента на смъртта си,в полза на ищеца,като описала изрично апартамента и посочила и

банковите си сметки във всички банки.Завещанието не съдържа изричен мотив за изготвянето му. Завещанието,видно от протокол за отваряне на саморъчно завещание от 02.11.2022 год. на Нотариус М. М. с рег.№ 696 в регистъра на НК-София,било обявено по молба на отв.Ц..От извлечение от банкова сметка № BG09UBBS80021091708130 /л.115-136/се установява,че ищецът през 2020 год.на датите 06.03., 10.03., 06.04., 14.04., 06.05., 11.05.,08.06.,10.06.,06.07.,10.07.,06.08.,12.08.,07.09.,10.09.,06.10.,12.10.,06.11.,10 на Н. суми,всяка в размер на 195,00 лв.,през 2021 год. на датите 06.01. и 11.01.,08.02.и 10.02.,08.03.и 10.03.,0.04. и 12.04.,06.05. и 10.05.,сума всяка в размер на 195,00 лв.,на 19.08.2021 г.-1 170,00 лв.,на 19.08.21 г.-136,50 лв.,на 20.09.21 г.-300,00 лв.,на 04.10.21 г.-390,00 лв.,на 02.11.2021 год.-390,00 лв.,03.12.2021 г.-390,00 лв.,а през 2022 год. до крайна дата 03.10.2022 год. ежесечно по 390,00 лв.

С договор за дарение,оформен в нот.акт № 24, том III,рег.№ 2590,дело № 424/2022 год. на Нотариус М. М. с рег.№ 603,ответницата В. М. получила собствеността на ПИ с идентификатор 62284.295.24 по КKKP на с.Р.Гр.,като видно от договор за замяна на недвижими имоти,оформен в нот.акт № 25,том III,рег.№ 2596,дело № 425/2022 год. на Нотариус М. М. с рег.№ 603,е това,че ответникът К. Ц. и сестра му М. Ц.А прехвърлили на ответницата В. Н. Б. –М. 2/3-две трети ид.части от правото на собственост на процесният апартамент,срещу което последната им прехвърлила собствеността ПИ с иденитификатор 62284.295.24,представляващ нива на площ от 1132 кв.м. в землището на с.Р. Гр.,Кюст.област.

Ищецът ,чрез процесуалният си представител ,в съдебното заседание по делото,проведено на 09.11.2023 год./срвн.протокола на л.91-93/,уточнява и признава,че ответницата М. не се намира във владение на апартамента,тъй като ключът от същият е в домоуправителката.

Горната фактическа обстановка се установява и доказва от посочените доказателства.

В настоящото производство ищецът следва да установи и докаже фактите и обстоятелствата,от които претендира да черпи права-по установитеният иск,предявен против двамата ответници,че е собственик на основание саморъчно завещание на процесният апартамент,а по иска с пр.осн.чл.108 ЗС,освен това,че ответницата М. не е собственик на апартамента на

придобивното основание,за което притежава титул за собственост,както и че владее имота.По иска с пр.осн.чл.108 ЗС съдът дължи произнасяне с установителен и осъдителен диспозитив-първият за това кому принадлежи правото на собственост, а с вторият диспозитив-по предаване на владението на имота,ако искът е уважен в установителната му част.

В процеса ищеца твърди,че е собственик на процесният недвижим имот на основание изготвено в негова полза саморъчно завещание от бившият собственик на апартамента Д. Н..Безспорно се установи,че посочената Д. Н. е била собственик на апартамента на основание транслативна сделка-договор за покупко-продажба в писмена форма,сключен по реда на Наредба за държавните имоти.Няма спор,както и доказателства,за това към датата на смъртта на горната тя да е притежавала и други недвижими имоти.Доказва се,че завещателката Д. Н. е изготвила на 18.02.2020 год. саморъчното завещание,което оставила на съхранение в нотариус М. М..Ответниците,единият от които е такъв по закон на Д. Н.-ответникът К. З. Ц.,оспорват изрично завещанието,навеждайки доводи за нищожността му.

Завещанието е едностранен, личен, формален, отменим / от завещателя по всяко време до смъртта му- т. е. ще важи последното негово волеизявление/, безвъзмездно имуществено разпоредителен и облагодетелстващ/ при заветите това е сигурно, стига завещателят да е собственик на определената вещь – чл. 19, ал. 1 от ЗН / лицето, в чиято полза е направен, но за след смъртта на завещателя, правен акт – характеристики, изведени от тълкувателния прочит на чл. 14, ал. 1, чл. 15, чл. 16, ал. 1, ал. 2, чл. 20, чл. 22, чл. 25, ал. 1, чл. 38, чл. 39, чл. 40, чл. 42, б. "б" и б. "в" от ЗН.

Съгласно чл. 42, б."б" и "в" ЗН и чл. 43, ал.1, б."б", предложение първо и трето ЗН, приложими в конкретния казус, завещанието е нищожно, когато не са спазени разпорежданията на чл. 25, ал.1 ЗН, както и когато изразеният в завещанието мотив е противен на закона, а същото е унищожаемо, когато е направено поради грешка или измама.

Оспорването авторството на завещанието,практически не е сторено от ответниците,въпреки изразеното им противно схващане в писмената им защита.С отговора на ИМ ответниците поддържат нищожност на други основания,конкретно за това че завещанието няма безвъзмезден характер,поради и което съдът разпределяйки доказателствената тежест не

вмени в задължение на ищеца да докаже истинността на авторството на завещанието чрез доказателствени средства, например съдебно-графологична експертиза. Процесното завещание е изготвено саморъчно, съдържанието му е съответно на чл. 25, ал. 1 ЗН, оставено е на съхранение у нотариус, поради което изискванията на чл. 24 и 25 ЗН са спазени.

По делото не се установява да е налице грешка при формиране на мотива на завещателното разпореждане. Такава би била налице, ако действителната воля на завещателя не съответства на материализираната в завещанието. Грешката е основание за унищожаване, когато се отнася до негови съществени елементи и лицето не би направило завещателното разпореждане, ако знаеше действителното положение. Грешка в мотива е релевантна, когато той е изразен в завещанието и единствено поради него е направено разпореждането. В конкретното завещание изрично изразен мотив няма.

По делото не е установено и завещателят да е бил измамен при формиране мотива на завещанието. Измама в конкретния случай би била налице, когато у завещателя умишлено е създадена невярна представа, която го поставя в заблуждение, решаващо за извършване на завещателното разпореждане. Няма доказателства и в тази насока.

Ако самото завещание като едностранна правна сделка или изразеният в него мотив, поради който единствено е направено разпореждането, са противни на закона, на обществени ред и на добрите нрави, последицата е нищожност – чл. 42, б. "б" от ЗН.

В казуса е видно от текста на саморъчното завещание, че в същото няма изразен никакъв мотив за изготвянето му. Само ако имаше такъв ясно изразен мотив и той е единствен, би могло да се разсъждава за евентуална възмездност на завещателното разпореждане, въобще да се преценява дали то е нищожно. В казуса това не е така, поради което възражението на ответниците е неоснователно. За яснота на изложението: Мотивът, ако такъв е изразен в завещателното разпореждане, би бил с правно значение, само когато той е обективиран в самото завещателно разпореждане и е решаващ за него, като не може да се извежда от факти, стоящи извън тази формална сделка. Едно завещание, като разрешен /правомерен/ от закона юридически факт, съдържа изявление-разпореждане на завещателя с имуществото си за след

смъртта. Като такъв акт волеизявлението се предхожда от формиране на мотива за изготвянето му, обусловен от анализа на определени вече възникнали в действителността факти, за да се постигне конкретна цел. Волеизявлението е резултата на формираното вътрешно убеждение и желание.

Принципно, за да се обезпечи правната сигурност в гражданския оборот, мотивите, въз основа на които се формира правнорелевантната воля, не са предмет на изследване от правото, но само като изключение, основно при безвъзмездните сделки/завещание, дарение / в чието основание по необходимост не се включва поемане на насрещна престация, законът, за да гарантира в цялост приложението на основния принцип на частното право, че волеизявленията не могат да противоречат на закона и добрите нрави, придава правно значение на изразеното намерение за извършване на съответното разпоредително волеизявление. В този смисъл нормата на чл. 42, б. "в" ЗН наследството изрично постановява, че правнорелевантен е само този мотив, който изрично е "изразен в завещанието". По идентичен начин е уреден и институтът на унищожаването на завещанието, когато е налице грешка в мотива, но само ако "мотивът е изразен в самото завещание и единствено поради него е направено разпореждане" (арг. чл. 43, ал. 2 ЗН).

Завещанието е формална сделка, за чиято действителност не се изискват нито мотивите за едностранното разпореждане, нито определени модалитети (условия и тежести) да се обективирани в нейното предметно съдържание. Следователно, намерението за извършване на завещателното разпореждане не е негов съществен елемент и тази формална сделка би била действителна и без то изрично да е изразено в нея. Но тъй като завещанието притежава отчуждително действие и чрез него се изменят наследствените дялове (вкл. и на т. нар. необходими наследници) или трети благодетелствани лица биват предпочитани от последната воля на наследодателя да получат оставените към момента на неговата смърт имуществени права и задължения (при универсалните завещания) или само отделни имуществени права (при частните завещания), за да се обезпечи правната сигурност, законодателят е придал правно значение на мотивите, формиращи завещателното разпореждане, но само ако те са обективирани ("изразени") в самото завещание. Тъй като завещанието е сделка *mortis causa* (то ще породи правно действие след смъртта на завещателя), в отлика с други правни сделки, вкл. и

безвъзмездни починалият завещател не може да препотвърди своята воля (да състави ново завещание), ако тя е била опорочена към момента на съставяне на завещанието, поради което мотивите за извършване на тази едностранна формална разпоредителна сделка са релевантни, само когато те са обективирани в завещанието.

Както бе посочено по-горе мотивът за извършване на завещателното разпореждане не е от съществените изисквания за действителността му, поради което то би породило правни последици и без действителното намерение на завещателя да се съдържа в него, като притежава правно значение само ако е изрично изразен в завещанието.

Вън и независимо от горното, дори и да се приеме обратен извод, че при липса на ясно изразен мотив в завещанието действителният може да се установи от конкретни външни проявления и действия на завещателят приживе, чрез събиране на допустими от закона доказателства, в казуса събраните доказателства не могат да обусловят извод на съда, че завещанието има само и единствено възмезден характер.

Представи са по делото като доказателство предварителен договор, сключен в деня на изготвяне на завещанието, между завещателката, като продавач на процесният апартамент, и ищеца като негов купувач. Поради това, че договора не е в предписаната от закона нотариална форма същият няма вещнотранслативен ефект и не е прехвърлил собствеността на апартамента. Договора има страни, предмет, цена, описателно времеви период в който ищеца е следвало да заплаща издръжка с определен паричен еквивалент/десетгодишен с начална и крайна дата/, срок за изпълнение на това му задължение-десетгодишен, задължението на завещателката да остави пред конкретно посочен нотариус саморъчно завещание/това е процесното/ за апартамента, уговорка кога владението ще премине у купувача. Според настоящият състав действителната воля на страните е била да се сключи договор за покупко-продажба, при запазено пожизнено право на ползване в лицето на продавача/т.е предмет т.нар гола собственост/, което е следвало да стане в нотариална форма след крайната дата за изпълнение задължението на купувача да плати цената. Предварителният договор няма характеристиката на типичният договор за гледане и издръжка, при което естеството на дължимата

престация, освен ако друго не е уговорено разбира се, е полагането на ежедневни или с друга периодичност грижи и добавяне на парична издръжка към доходите на прехвърлителя. Изискването за изготвяне на завещание по чл.6,ал.3 от договора очевидно има двойна гаранционна функция-за завещателката,която възприема плащането на цената като издръжка/в известна степен и разбирането ѝ е такова,да се подсигури-срвн.св.Н. М./,че ще получи цената предварително и в продължителен период от време,едва след което ще прехвърли собствеността в изискуемата се форма, а за купувача,че в случай на смъртта на продавача в срока на изпълнение на задълженията му няма да се наложи да провежда процедурата по чл.19,ал.3 ЗЗД,като търси и установява живи наследници.Смъртта на продавача е било бъдещо,сигурно събитие,тя би могла да се случи преди,или след крайната дата за изпълнение задължението на ищеца.

Дори и да се приеме,че противно или именно поради горното завещанието има възмезден характер,то мотивът му не е единственият за изготвянето му.Завещателката е изпълнила договорното си задължение да депозира пред нотариус Маргаита Манева саморъчно завещание,но от текста му е видно,че то излиза извън ,дори да приемем,възмездният му характер,и уговореният обем.Това е така,защото в него освен апартамента,възприеман като единствен недвижим имот от завещателката,последната се е разпоредила за след смъртта си в полза на ищеца и с банковите си сметки,т.е с паричните си влогове.Парите,освен естеството си на парично разплащателно средство,имат и характеристиката на движими вещи.

Мотивите на едно завещание,отново според трайно установената съдебна практика,могат да са различни - да се отблагодари, да се възнагради, да се въздаде справедливост, да се поощри, да се прояви щедрост, да се осигури нуждаещия се, да се накаже безотговорния - това са съображения, които разкриват моралния интерес на завещателя от съставяне на завещанието, неговите цели и подбуди. Във всеки отделен случай мотивът на завещанието произтича от конкретните условия на живот и отразява моралните и материални потребности на личността на завещателя.

В процесния случай, както съдът отбеляза по-горе, конкретният мотив за извършването на завещателното разпореждане не е изложен в текста на завещанието, к а т о от събраните доказателства изобщо не се налага

категоричен извод за липсата на благодарствена мотивация за положени до момента грижи и внимание към завещателката. Напротив, установи се, че същата е била в приятелски отношения с ищеца /срвн. св. Ч./ и въпреки, че последният е бил лично непознат на свидетелите до смъртта на завещателката, но им е било известно за съществуването му, последващото му поведение сочи на такива отношения-св. Ч. установява, че ищецът е заплатил разноските по погребението на завещателката. Липсват твърдения, а и доказателства, че отношенията между починалата и ищеца са се установили едва по повод на извършеното завещание.

В казуса са разпитани двама души свидетели, при това допуснати на страната на ответниците. Така например според показанията на св. Н. М., която е домоуправител на блока, в който е живяла завещателката, въпреки че тя не познава лично ищеца, близките на Н. не са се интересували от нея, не са я обгрижвали /срвн. протокола от о.с.з на 07.02.2024 год.-стр.139/. Тези показания дават основание на съда да приеме, че завещанието е изготвено и по мотив да бъдат обезнаследени наследниците по закон на завещателката. Изводът на съда в тази насока се обуславя не само от показанията на горната свидетелка, а както бе посочено и от това, че в завещанието завещателят се разпорежда не само и единствено с апартамента, но и с банковите си влогове. Ако разпореждането бе само по отношение на апартамента то би придало качеството на ищеца на заветник, при което наследниците по закон биха имали възможността да наследят паричните влогове, но както бе посочено завещанието придава качеството насленик на ищеца. Няма доказателства, установяващи че към датата на откриване на наследството завещателката е притежавала и други недвижими имоти, поради което при изготвянето му тя е посочила конкретно и описателно притежаваното от нея към тази дата имущество.

Мотивът на завещателката да обезнаследи наследниците си по закон не е противен на закона, обичая и добрите нрави, поради което не може да се приеме за нищожен. Добрите нрави като понятие не са легално дефинирани в закона, те са морални норми и нямат правно действие, но нормата на чл.26, ал.1 ЗЗД им придава правно значение, като нарушението им се приравнява по последици на нарушението на закона. Особеност на добрите нрави е, че те не са писани и конкретизирани, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях. Един от тях е принципът на

справедливостта, който в гражданските правоотношения изисква да се закриля и защитава всеки признат от нормите на гражданското право интерес, като се търси максимално съчетаване на интересите на отделните правни субекти. Друг принцип е зачитане на автономията на волята, схващана в случая като правото на свободно извяване на волята на правните субекти и произтичащото от него право на собственика да се разпорежда с имуществото си приживе, както намери за добре, включително и да облагодетелства чрез безвъзмездни актове лица, които той прецени, при ограниченията на чл. 26 от ЗЗД и на други норми от публичен ред, установени в защита на обществения интерес. Съдът приема за установено в случая, че наследниците по закон на завещателката, т.е. роднините ѝ по съребрена линия, единият от който е ответникът Ц., не са имали никакви отношения с леля си за период поне от около две години преди смъртта ѝ. В такава насока са и част от показанията на двамата свидетели/св.М.“...Аз се грижа за нея от около 2 години, знам в какво състояние е била жената, че никой не се интересуваше от нея.“; св.Ч.-,....Тя /бел.завещателката/направи едно заболяване, около половин година беше на легло. Предишния свидетел /бел.-св.М./, тя се грижеше за нея, тя я обслужваше..“/.

Да се приеме обратното, би означавало да се игнорира изцяло горния принцип за зачитане на автономията на волята на правните субекти, а също и да се обезмисли института на запазената част по ЗНасл. Освен това би следвало по необходимост да се приеме, че всяко дарение или завещание, с което се извършва разпореждане с цел да се изключи от наследяване наследник, който евентуално би бил призован към наследяване, или пък с цел да се ограничат наследствените му права, би било нищожно, което очевидно е неприемливо.

Горното обуславя извод на съда, че завещателното разпореждане е произвело действието си и ищецът е собственик на проценният апартамент. Изводимо от горното установителният иск е основателен и ще се уважи. Ще се уважи и осъдителната претенция за осъждане от св.Б. да предаде на ищеца владението на 2/3 ид. части от имота, въпреки липсата на доказателства, че същата упражнява реално върху него фактическа власт, респ. трето лице да го държи за нея. Тя е собственик на апартамента и няма доказателства друго лице да го владее, дори и против волята ѝ.

По разноските

Съдът ще присъди на ищеца сторените по делото разноски, поради уважаването на исковите претенции. Разноските са сторени за възнаграждение на процесуалният представител на ищеца, държавна такса, такса за вписване на ИМ, или общо

Водим от горното съдът,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО ПО ОТНОШЕНИЕ НА К. З. Ц., ЕГН ***** от гр. К., ул. "Апр. в. " № *, вх. *, ет. *, ап. № ** и В. Н. Б., ЕГН ***** от гр. Б., обл. Бл., ул. "Т. е. " № *, ет. *, ап. № *, ЧЕ Б. О. Б., ЕГН ***** от гр. К., ул. "Ст. пл. " № **, е собственик на основание саморъчно завещание от 18.02.2020 год., изготвено от Д. З. Н., ЕГН ***** , починала на 01.11.2022 год. , на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 41112.503.838.3.12 /земище четиредесет и една хиляди сто и дванадесет, кадастрален район петстотин и три, поземлен имот осемстотин и тридесет и осем, сграда три, обект дванадесет/ по КККР на гр. К., адрес на имота-гр. К., ул. "П. Евт. " № *, вх. *, ет. *, ап. ** /четвърти жилищен етаж/, находящ се на етаж пет в сграда с идентификатор 41112.838.3./земище четиредесет и една хиляди сто и дванадесет, кадастрален район петстотин и три, поземлен имот осемстотин и тридесет и осем, сграда три/, предназначение-жилищна сграда-многофамилна, предназначение на самостоятелният обект жилище, апартамент, жилищна или вилна сграда, или сграда със смесено предназначение, брой нива на обекта-1, целият с площ от 42,23 кв.м./четиредесет и два и двадесет и три/, прилежащи части: избено помещение № 1 с площ от 4,80 кв.м./четири цяло и осемдесет стотни квадратни метра/ и 2,018% ид. части от общите части на сградата и правото на строеж, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж- 41112.503.838.3.11, 41112.503.838.3.13; под обекта: 41112.503.838.3.9; над обекта-няма.

ОСЪЖДА В. Н. Б., ЕГН ***** от гр. Б., обл. Бл., ул. "Т. е. " № *, ет. *, ап. № *, **ДА ПРЕДАДЕ** на Б. О. Б., ЕГН ***** от гр. К., ул. "Ст. пл. " № **, владението на 2/3-две трети ид. части от гореописаният имот.

ОСЪЖДА К. З. Ц.,ЕГН ***** от гр.к.,ул“Ап**“ и В. Н. Б.,ЕГН ***** от гр.Б., обл.Бл., ул.“Т. е.“№ *,ет.*,ап.№ *, **ДА ЗАПЛАТЯТ** на Б. О. Б.,ЕГН ***** от гр.К.,ул.“Ст. пл.“№ **,сумата от на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 41112.503.838.3.12,да се отмени нот.акт за замяна на недвижими имоти № 25,том II,рег.№ 2596,дело № 425/2022 год. на Нотариус М. М. с рег.№ 603 при Нотариална камара-София и осъжда

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд Кюстендил в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____